

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**SYMFONIE VOOR BLOKFLUIT
EN WARME BAKKER**

Volkse komedie in twee bedrijven

1880
door

John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2693

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SYMFONIE VOOR BLOKFLUIT EN WARME BAKKER* op te voeren moet de naam van auteur *JOHN VERMEULEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/030
ISBN 978-90-385-07286

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/John Vermeulen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames-2 heren)

JEANNE: Veertiger, een beetje stevig en aantrekkelijk. Notarisdochter.

LUCIEN: Veertigplusser, uitgebluste ambtenaar, kalend, chagrijnig.

BETTY: Oudere tiener of jonge ‘moderne’ twintiger. Beetje extreem en anarchistisch type. Dochter van Jeanne en Lucien.

STAFKE: Jonge bakker met eigen winkel. Vrolijk type.

WISKE: Dertigplusser, zuster van Jeanne. Vrijgezel, non conformistisch, sexy, zij het wat goedkoop.

DECOR

Het eerste bedrijf bestaat uit twee scènes met dezelfde setting; het terras achter een huis in een buitenwijk. Een tuintafel, enkele stoelen en een parasol en een aparte bank. Op de tafel ligt een draadloze telefoon of een mobieltje. In de fond een venster en links en rechts daarvan een deur die toegang geeft tot het huis. Een en ander moet zo ingericht worden dat voor het tweede bedrijf het terras eenvoudig tot woonkamer omgetoverd kan worden. De deuren blijven dan, het raam wordt gecamoufleerd. Enkele echte of namaak planten en boompjes, rozenstruiken. Een ‘zonnige’ belichting om een openluchtsfeer te suggereren. Het is zomer. Verder speelt het geluid van de donder een rol.

In het tweede bedrijf wordt een woonkamer gesuggereerd. Dezelfde tuintafel kan gebruikt worden, met een tafelkleed er overheen. Eventueel andere stoelen, de bank omgetoverd tot een sofa. Op de tafel staat een laptop. Het raam dient gecamoufleerd met een paneel of iets dergelijks. In het midden hiervan een barmeubel met daarboven een poster of een schilderij. Op het meubel een spuitbus met insecticide en een krant. De deuren links en recht in de fond blijven dienen.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

(Wanneer het doek opgaat zit Jeanne in shorts en blouse of hemd aan de tafel een kruiswoordpuzzel in te vullen)

JEANNE : Een ander woord voor vent, negen letters... *(telt op de vingers)* Steen-ezel... *(roept, zonder blik op te slaan van tijdschrift)* Ventje, breng mij eens iets mee om te drinken!

LUCIEN : *(op langs rechts, bloemenhemd en veel te ruime shorts, draagt emmer met water, krant en vliegenmepper onder andere arm, zet emmer voor de voeten van Jeanne, gaat op andere stoel zitten, slaat krant open)*

JEANNE : *(kijkt verbaasd naar emmer)* Wat krijgen we nu?

LUCIEN : Da's omdat gij zuipt als een paard, zo kunt ge tenminste een tijdje voort.

JEANNE : O ja? En kunt ge een paard kruisen met een ezel?

LUCIEN : Natuurlijk, zo maken ze muilezels. Dat ziet ge wel aan uw dochter.

JEANNE : Zeg eens, waarom is Betty altijd MIJN dochter als gij het op uw zenuwen hebt?

LUCIEN : Wie zegt er dat ik het op mijn zenuwen heb? En hebt ge uw dochter al eens goed gezien? Weet ge nog die keer dat ze eens verloren liep toen dat ze nog klein was? Ze ging aan een agent vragen of dat die haar papa en mama zou kunnen vinden.

JEANNE : *(verveeld)* Jaja, en die agent antwoordde dat dat er van afhing hoe ver dat wij ons weggestopt hadden. Dat hebt ge al duizend keer verteld, tegen iedereen die het horen wil.

LUCIEN : Het bewijst in ieder geval hoe lelijk dat ze was. En de dokter in 't moederhuis kwam zich bij mij verontschuldigen toen ze pas geboren was. We hebben alles gedaan wat we konden, zei hij. Maar ze is er toch doorgekomen.

JEANNE : *(schokschouderend)* Het vaderschap is natuurlijk nooit helemaal zeker, da's een feit. Hier in mijne Cosmo staat dat drie kinderen op de tien buitenechtelijk gemaakt worden.

LUCIEN : Ik zou WILLEN dat ze niet van mij was, maar ik vrees dat die kans klein is.
Tenzij dat gij toen iemand tegengekomen zijt die al een paar jaar geen vrouw gezien had, en die bovendien ook nog strontzat was.

JEANNE : O ja? Ge zou ervan verschieten wie dat ik allemaal kon krijgen! En ook vandaag nog trouwens.

LUCIEN : *(grijnzend)* Daar zou ik zeker van verschieten.

JEANNE : Gisteren hé, gisteren stond Stafke de bakker nog te flirten met mij! In de winkel, terwijl iedereen erbij stond.

LUCIEN : Ja, dat zal wel! Die vent weet waarom. Als gij op een ander gaat dan is hij verdomme de helft van zijn omzet aan patékes kwijt!

JEANNE : *(dromerig)* Stafke is anders een ferm ventje, en zijne crème is ook niet slecht.

LUCIEN : Zijne crème! *(verdiept zich in krant, grist dan opeens vliegenmepper van de tafel, slaat wild om zich heen)*

JEANNE : Ziet ge ze weer vliegen?

LUCIEN : Die beesten hè, ik krijg er wat van!

JEANNE : Rot vlees trekt ongedierte aan.

LUCIEN : En van giftige planten blijven ze weg. *(legt vliegenmepper neer, kijkt wantrouwig om zich heen)*

(geluid voordeurbel)

Ze hebben gebeld. *(concentreert zich opnieuw op krant)*

JEANNE : Dat zal de bakker zijn.

LUCIEN : Sinds wanneer komt die aan huis leveren?

JEANNE : Sinds dat hij gezien heeft dat gij zo'n sympathiek ventje zijt. Zoude eens niet gaan opendoen?

LUCIEN : Sympathiek ventje? Sinds dat gij voor een fortuin per week aan patisserie in uwe nek slaat zeker? Gij geeft meer uit aan snoep dan de staat aan ontwikkelingshulp.

(geluid voordeurbel)

JEANNE : Ge weet waarom vrouwen snoepen, hé Lukske? Da's omdat ze emotioneel veel te kort komen. En zoude nu eindelijk die jongen niet eens binnenlaten?

LUCIEN : Die jongen, die jongen! Waarom gaat ge niet zelf opendoen? Of heeft Stafke misschien zoveel bij dat ge 't niet kunt dragen?

JEANNE : Niet kunnen dragen? Hoeveel weegt een camion met bakken bier?

LUCIEN : Wat heeft dat er nu weer mee te maken?

JEANNE : Dat gij er per jaar ene leegzuipt. Da's nogal wat anders! En ik vraag me af waarom, het loopt er toch allemaal terug uit. Zo kunt ge wel bezig BLIJVEN.

LUCIEN : Ge weet waarom mannen drinken, hé Jeanneke?

JEANNE : Ja, daar hebt ge gelijk in. Als ik een man was zou ik ook niet graag nuchter zijn...

LUCIEN : *(wil iets zeggen, maar zijn mond klapt dicht wanneer hij de stem van Stafke hoort)*

STAFKE : *(op langs deur rechts, gekleed in witte bakkersuitrusting)* Een goeie middag samen.

LUCIEN : *(schrikkend, geïrriteerd)* Hoe zijt gij binnengekomen?

STAFKE : *(vrolijk)* Uw vrouwtje heeft mij de sleutel gegeven.

LUCIEN : Watte?!

JEANNE : *(tegen Stafke, grinnikend)* Heb ik u niet gezegd dat hij nogal omhoog zou gaan?

LUCIEN : Plezant hè!

STAFKE : *(vrolijk)* Uw dochter heeft de deur opengedaan. Ze zei dat ik maar naar achteren moest gaan. Ik heb de bestelling binnen op de tafel gezet.

LUCIEN : Ons Betty? Helemaal van 't eerste naar beneden en terug? Amai, dan zal ze wel goed slapen vannacht!

JEANNE : *(staat op, een en al jovialiteit)* Ga eventjes zitten. Iets drinken Stafke? Iets fris? Een taske koffie? Een borrel?

LUCIEN : *(mompelend, naar het publiek toe)* Een lap tegen uw oren?

STAFKE : Nee dank u, ik moet terug naar mijn winkel, mijn vrouw is daar alleen en er is nogal wat volk.

LUCIEN : Aha, uw vrouw werkt dus?

STAFKE : En hard ook. Als ge tegenwoordig als middenstander uw hoofd boven water wilt houden...

LUCIEN : En uw villa en uwe Mercedes afbetaald wilt krijgen...

JEANNE : Niet op letten zenne, Stafke. Mijne man werkt aan de stad, ziet ge. Weet ge wat, ik zal toch maar een fris pintje halen. Dat duurt maar tien seconden om het uit te drinken. Allez, bij die van van mij dan toch. *(af langs deur rechts)*

STAFKE : *(Jeanne nakijkend, vrolijk)* Uw madame haren deeg is heel wat beter gerezen dan bij die van ons. Ons Louisa is precies een wandelend uitroepteken, een streepje met een puntje eronder. *(grijnst, gaat op Jeanne's stoel zitten)*

LUCIEN : *(mompelend)* Ga maar zitten.

STAFKE : Zo, meneer werkt aan de stad, dat wist ik niet.

LUCIEN : Ja, wij werken onopvallend.

STAFKE : Héél onopvallend. *(grijnst)*

LUCIEN : Het publiek heeft een compleet verkeerd idee van de overheidsdiensten.

STAFKE : *(fijntjes)* O ja? En hoe zou dat zo gekomen zijn, denkt u?

LUCIEN : *(luistert niet)* En dan nu al die hervormingen! Stress! Ge hebt er geen gedacht van!

STAFKE : Ja, dat moet vervelend zijn als ze u zomaar kunnen buitengooien omdat ge uw job niet goed toe. Stel u voor! Waar gaan we toch naar toe?

LUCIEN : *(luistert niet)* Ik heb al wel eens gedacht... Ik zou wel eens een paar weken in de bak willen zitten, dat moet heel ontspannend zijn.

JEANNE : *(op langs deur rechts, zet glas bier op tafel voor Stafke)* En niet alleen voor u! Schol Stafke. *(gaat op de bank zitten)*

LUCIEN : *(luistert niet)* De hele dag geen telefoon, geen zeveraars aan 't loket, geen immigranten waar dat ge met handen en voeten alles zestien keer opnieuw moet tegen uitleggen, niet alle dagen in de file staan, geen ambetante bazen, geen zes formulieren invullen om een nieuw potlood te krijgen... *(zucht genietend bij die gedachte)*

STAFKE : *(zijn pint pakkend, vrolijk)* Ja, ik ben blij dat ik alle dagen van vijf uur 's morgens tot tien uur 's avonds mag werken. Dan kunt ge uw werk beter verdelen, hè. Da's minder stresserend. *(drink zijn glas in één keer leeg)*

JEANNE : *(tegen Lucien)* Als ge zo graag in de bak wilt zitten, geef dan eens een snoepke aan een klein kind op 't straat, dan is 't zo gebeurd.

STAFKE : Ge kunt ze tegenwoordig beter tegen hun kop kloppen, dat vind niemand verdacht.

LUCIEN : U heeft zeker geen kinderen?

STAFKE : *(vrolijk)* Jawel, twee, en die zien er nogal uit zenne! *(staat op)* Bedankt voor de pint, Jeanneke. En tot morgen zeker? *(naar deur rechts)*

JEANNE : *(opstaand)* Wacht, ik zal u even uitlaten.

LUCIEN : *(mompelend)* Vergeet geen zakske voor de drollen.

STAFKE : *(tegen Jeanne, vrolijk)* Wilt ge misschien voor mij lopen want ik weet de weg niet zo goed. *(laat de giechelende Jeanne hoffelijk voorgaan, beiden af)*

LUCIEN : Da's geen warme bakker, da's een h ete bakker! Geen wonder dat die van ons daar zo dikwijls naar toe loopt. *(pakt vliegenmepper, slaat verwoed om zich heen)* Smerige beesten! En hij heeft goeie cr eme, zegt ze. Dat zal wel zijn! *(hoofdschuddend)* Goeie cr eme! Werken van vijf uur 's morgens tot tien uur 's avonds? Dat zou ik wel eens willen zien.

BETTY : *(op langs deur links, topje met blote buik, kort afgesneden en gerafeld jeans shortje, jogging pantoffels, pet achterstevoren op hoofd, kauwgom malend, enz.)* Is Stafke al weg? *(gaat op de rand van de tafel zitten)*

LUCIEN : Ons ma is hem aan 't uitlaten. Waarom?

BETTY : Ik vind dat een kei neige gast.

LUCIEN : Dat snap ik niet h e, wat zien vrouwen nu toch in zo'n onnozel manneke?

BETTY : Er zit een vlieg op uwe kop.

LUCIEN : *(verstijft, zit opeens roerloos)* Waar? Waar?

BETTY : In 't midden van de vlakke.

LUCIEN : Sla ze dood! Sla ze dood!

BETTY : *(pakt vliegenmepper, geeft Lucien een lel midden op zijn hoofd)*

LUCIEN : Auw zeg! *(zijn hoofd wrijvend)* Hebt ge ze?

BETTY : Ik weet het niet, maar ik vond het wel plezant. *(met vliegenmepper spelend, blaast een kauwgombel)* Zeg pa, wat kost het eigenlijk om te trouwen?

LUCIEN : Wel kind, dat weet ik niet. Ik ben namelijk nog alle dagen aan 't betalen. *(hoofdschuddend)* Trouwen! Trouwen is zoals in een restaurant gaan eten.

Eens dat ge besteld hebt, ziet ge dat ge verkeerd gekozen hebt. Dat op de andere tafels ziet er altijd veel smakelijker uit. (*kijkt op naar Betty*) Hebt gij soms plannen in die richting? Wie is de ongelukkige?

BETTY : Ons ma zei gisteren dat ze nooit geweten had wat het betekende om echt gelukkig te zijn, tot ze u ontmoette.

LUCIEN : (*verbaasd, verguld*) Heeft ze dat echt gezegd?

BETTY : Ja, en toen was 't te laat, zei ze.

JEANNE : (*op langs deur rechts*) Hier zie, ons Betty in de open lucht voordat het donker is, dat ziet ge ook niet dikwijls. (*gaat op stoel zitten, pakt Cosmo*)

BETTY : (*van de tafel glijdend*) De zon is heel slecht voor uw vel. 't Is beter dat ge alleen maar 's nachts buitenkomt. (*blaast kauwgombel*)

LUCIEN : Gij denkt dat ge een vleermuis zijt zeker? Moet ge niet ondersteboven in de kelder gaan hangen?

BETTY : (*tegen Jeanne*) Is Stafke weg?

JEANNE : Nee, ik heb hem in mijn zak zitten!

BETTY : Ja, dat zoude wel willen, gij. Maar hij heeft mij gezegd dat hij niet op ouwe dozen valt.

JEANNE : (*boos*) Zeg eens, juffrouw!

BETTY : (*een bel blazend en overdreven heupwiegend af langs deur links*)

JEANNE : (*in Cosmo bladerend*) Ik denk dat Stafke maar al te graag eens een keer in een wat rijpere doos zou rommelen.

LUCIEN : Ik denk dat Stafke met alles rommelt wat op twee poten loopt.

JEANNE : Ja... de ene te veel en de andere te weinig.

LUCIEN : Als ge me dan toch zo verschrikkelijk vindt, waarom blijft ge dan bij mij?

JEANNE : Ik blijf niet bij u, gij zijt degene die bij MIJ blijft hangen! Voor uwe vreet natuurlijk, en uwe was en uwe strijk, en omdat uw kot proper zou blijven.

LUCIEN : Da's ouwe koek, hé Jeanneke. Ge valt in herhalingen.

JEANNE : Ik val NIET in herhalingen!

LUCIEN : Nee, de dochter van een notaris valt niet in herhalingen, die is verbaal-repetitief.

JEANNE : Heeft meneer weer een paar nieuwe woordjes geleerd, ja?

LUCIEN : Mijne was en mijne strijk... Dat ik iedere maand heel m'n pree aan u afgeef, daar zwijgt ge over, hè?

JEANNE : Uw préke van de stad? Ik ben er vet mee, ik heb de kleinste auto van heel de straat!

LUCIEN : Ge moet al een hele vent zijn om meer te kunnen verdienen dan een vrouw kan uitgeven.

JEANNE : En ge moet al een hele vrouw zijn om zo'n vent te kunnen vinden!

LUCIEN : Och, troost u, Jeanneke. Ge hebt misschien de kleinste auto van de straat, maar ge hebt in ieder geval de grootste smoel!

JEANNE : Ik heb dan toch nog IETS dat groot is.

LUCIEN : (*wantrouwig*) Wat wilt ge daar nu weer mee zeggen?

JEANNE : (*tijdschrift opstekend*) Er staat hier een interessant artikel in over Viagra.

LUCIEN : God in de hoge hemel, krijgen we dat nu weer? (*mept verwoed naar denkbeeldige vlieg*)

JEANNE : Als 't niet goed niet meer gaat met uw dingeske, dan moet ge daar toch iets aan doen zeker?

LUCIEN : (*mompelend, afgewend hoofd*) Een ander wijf zoeken, ja...

JEANNE : Ik ben in de fleur van m'n leven, ik heb zo mijn behoeften.

LUCIEN : In de fleur van haar leven! De verslenste fleur zeker?

JEANNE : Ja, dat hebt ge met bloemen die niet regelmatig besproeid worden.

LUCIEN : Zeg, ge zijt het aan het uithangen zenne!

JEANNE : Daar wordt ge ambetant van, hè? Als ze over uw zwak plekje beginnen? Allez ja, ge hebt wel meer zwakke plekken, maar die ene is wel héél zwak. Waarom draagt gij eigenlijk een onderbroek? Ge hebt niks om erin te steken!

LUCIEN : Niks om erin te steken? En waarom draagt gij dan een BH?

JEANNE : Daar zit tenminste een beetje gewicht in.

LUCIEN : Jaja, weet ge wat? Laat uwen BH liever uit, dan trekken de rimpels misschien uit uw gezicht.

JEANNE : Daar kunnen ze toch geen kritiek op verdragen, hè? Op hun lief-des-techniek. Daarom dat mannen allemaal zo zot zijn van maagden, die kunnen geen vergelijking maken.

LUCIEN : (*hoofdschuddend*) En dan zeggen ze dat het de venten zijn die altijd met seks in hunne kop zitten!

JEANNE : In mijne kop zit ik er niet mee, 't zit ergens anders.

LUCIEN : Leg er dan maar wat ijsblokjes op. Of koopt een hondje, zoals uw zuster. (*aapt temerig zijn schoonzuster na*) Ik heb een woewoeke gekocht, en weet ge hoe dat het beestje heet? Het heet Beffie.

JEANNE : 't Is toch een lief beestje.

LUCIEN : Ja, daar twijfel ik niet aan. (*grijnst*)

JEANNE : Och, die Viagra zou misschien toch niks voor u zijn. (*grinnikt*) Het zou hetzelfde zijn als dat ge een vlaggenstok recht zou zetten op een stort!

LUCIEN : (*smijt krant neer, springt overeind, gaat met de handen op de rug in een hoek van de fond naar de rozen staan kijken*) De rozen zouden gesnoeid moeten worden.

JEANNE : Wat houdt u tegen? De schaar ligt in de kast.

LUCIEN : Ik blijf liever van de bloemen af.

JEANNE : Ja, dat had ik al door. (*krijgt de achterkant van Lucien in de gaten, bekijkt hem demonstratief*) Zeg Lucien, die shorts, is dat er wel ene van u? 't Is precies zo'n tent om over de tuinmeubelen te trekken voor als 't regent.

LUCIEN : (*aan broek trekkend*) Da's er ene die ge in mijn kast gelegd hebt omdat hij voor u te smal geworden was.

JEANNE : Pardon meneer, ik heb de elegantste billen van heel de straat!

LUCIEN : De elegantste billen? Ik heb u zo'n klein autootje gekocht opdat ge van voren op twee stoelen tegelijk zou kunnen zitten. (*kijkt met handen in de zij naar omhoog*) 't Gaat precies nog regenen vandaag.

JEANNE : Ja, daarom dat de wolken zo laag hangen zeker?

LUCIEN : Ach Jeanneke... (*gaat weer zitten, vermoeide bewegingen*) We zijn er allebei niet op vooruit gegaan de laatste jaren...

JEANNE : Dat kan best zijn, maar IK ben tenminste ooit nog schoon gewéést!

LUCIEN : Is het daarom dat ge tegenwoordig zoveel in die ouwe fotoboeken zit te gapen?

JEANNE : Nee, dat is 't niet... (*strekt de rug, hand aan de rug, pijnlijk gezicht*) Pff, mijne rug heeft het weer zitten... Nee, ik probeer me te herinneren waarom ik

eigenlijk destijds met u getrouwd ben. (*kijkt Lucien van terzijde peinzend aan*)
Eerlijk gezegd, ik weet het niet meer...

LUCIEN : Nee? Ik weet het anders nog wel.

JEANNE : Ja, en?

LUCIEN : Omdat ge nondedju de elegantste BUIK van heel de straat aan het krijgen waart! Ge hadt precies een voetbal ingeslikt.

JEANNE : En wie z'n schuld was dat?

LUCIEN : Da's nooit zeker, ge hebt het daarjuist zelf gezegd.

JEANNE : Jaja, leg het nu maar uit.

LUCIEN : Ik ben anders serieus verschoten, toen Betty te voorschijn kwam.

JEANNE : Waarom? Omdat ze op u trok misschien? Van de spiegel verschiet ge toch ook niet? Maar ja, daar zijt ge natuurlijk aan gewoon.

LUCIEN : (*peinzend, voor zich uit pratend*) Op een dag kijkt ge in de spiegel, en ge ziet dat ge uw vader staat te scheren...

JEANNE : Schoon zenne. Waar hebt ge dat nu weer gelezen? Op het internet zeker, tussen twee pornobeledes door?

LUCIEN : Pornobeledes?

JEANNE : Doe nu niet onnozel, hè? Ge denkt dat ik dat niet kan zien zeker, waar dat ge allemaal gezeten hebt op het internet? Ik ken meer van computers dan gij!

LUCIEN : Ja, dat zal wel. Toen ik hem pas gekocht had, zijt ge twee uren aan 't proberen geweest of ge er de VTM op kon ontvangen!

JEANNE : Awèl hé, en ik heb gelezen dat dat tegenwoordig kán met een computer. Ik was gewoon op mijnen tijd vooruit.

LUCIEN : Het enige dat op zijnen tijd vooruit is, is uw dikke kont. Uw idee van een evenwichtig dieet is in iedere hand een even zware doos met patékes dragen! Gaat ge nog altijd naar die dokter die gezegd heeft dat ge u geen zorgen moet maken zo lang dat ge maar niet zwaarder weegt dan uw ijskast?

JEANNE : Da's pure afgunst, manneke. Sta nog eens recht, dat ik het nog eens kan zien? Broek vol gat en geen billen! Maar wel een pens gelijk een biervat, da's schoon zeker?

LUCIEN : (*staat op*) Ik een pens gelijk een biervat? (*neemt body building pose aan*) Zie eens, Arnold Schwarzenegger is er niks tegen!

JEANNE : Arnold Schwarzenegger! Lukske Slappenegger, ja! Weet ge wat? Ik zal de afstandsbediening van de tv tussen uw voeten plakken, dan zijt ge verplicht de hele avond sit ups te doen!

LUCIEN : (*zakt ineen, gaat weer zitten*) Gij zijt ook niet bepaald een Pheadra Hoste, hé Jeanneke!

JEANNE : Is dat misschien degene waar dat gij van droomt tegenwoordig? Daarom dat ge altijd zo ligt te woelen in uw bed.

LUCIEN : (*voor zich uit*) Ik heb het dromen al een hele tijd geleden opgegeven, Jeanneke. Al een hele tijd... (*pakt zijn krant, verbergt zich erachter*)

JEANNE : (*pakt haar tijdschrift*) Misschien zit daar wel het probleem...

LUCIEN : Welk probleem? Is er een probleem?

JEANNE : De sleur van alledag.

LUCIEN : Welke sleur? We schijten elkaar toch alle dagen op een andere manier uit?

JEANNE : (*kijkt Lucien berekenend aan*) Ik zou wel eens een keer willen vrijen vanachter in de auto.

LUCIEN : Gij zijt niet goed zeker?

JEANNE : En gij moogt terwijl sturen. (*begraaft zich grijnzend in Cosmo*)

LUCIEN : Ik sturen? En met wie zoude gij dan wel willen... Och, laat maar zitten, ik wil het niet weten. (*mompelend*) Met de hete bakker waarschijnlijk.

JEANNE : En we zouden bijvoorbeeld eens ergens anders op vakantie kunnen gaan dan ieder jaar opnieuw naar dat stomme Benidorm.

LUCIEN : Ergens anders? Naar waar wilt ge dan? Naar Torremolinos misschien?

JEANNE : We zouden bijvoorbeeld eens naar Turkije kunnen gaan.

LUCIEN : Ik moet niks hebben van die Turken.

JEANNE : Of naar Griekenland.

LUCIEN : Ik vertrouw die Grieken voor geen haar.

JEANNE : Of naar Italië.

LUCIEN : Veertien dagen aan een stuk spaghetti vreten zeker?

JEANNE : Of naar Amerika.

LUCIEN : Ik heb een hekel aan Amerikanen.

JEANNE : Aan wie hebt gij eigenlijk géén hekel? De enige die gij graag ziet da's uw eigen!

LUCIEN : Natuurlijk, ik ben ook de enige goeie.

JEANNE : Ja, da's eigen aan mannen. Daarom dat ze allemaal zo graag masturberen.

Dan hebben ze hun beste vriendje in hun hand!

LUCIEN : (*verveeld*) Zeg Jeanne, ge zit weer op een weer, hè!

JEANNE : Nee, ik zit op iets anders. (*slaat driftig blad om van magazine*) Weet ge wat een gros onnozelheid is? Twaalf dozijn mannen bijeen in één kamer! Al goed dat er een gaatje in jullie dingeske zit, anders kwam er geen lucht in uw hersenen!

LUCIEN : Heel grappig! Staat dat allemaal in uwe Cosmo?

JEANNE : Nee, maar hier staat wel dat getrouwde mannen gemiddeld langer leven dan vrijgezellen.

LUCIEN : En staat er ook bij dat ze met veel meer plezier doodgaan dan vrijgezellen?

JEANNE : Jaja, zo redeneert ge nu... (*staart in de verte, dromerig*) Ik weet nog altijd hoe ge me destijds ten huwelijk vroeg. Ge speelde een heel mooi liedje voor mij op uw blokfluit. En daarna, met een glas champagne in uw hand...

LUCIEN : Ja, bezopen was ik in ieder geval.

JEANNE : Schat, wilt ge – hik! - met me trouwen? (*kijkt Lucien aan*) En weet ge nog wat ik antwoordde?

LUCIEN : O ja, heel romantisch! Ge vroeg: weet ge niks beters?

JEANNE : En daarop antwoordde gij: ja, maar die willen niet...

(*ze lachen allebei*)

LUCIEN : En dan uw moeder! (*aapt schoonmoeder na*) Watte? Met mijn dochter trouwen? En ge hebt zelfs nog geen werk!

JEANNE : Ja, en toen antwoordde gij: (*aapt Lucien na*) Waarvoor denkt ge anders dat ik uw dochter nodig heb?

(*ze lachen weer allebei*)

LUCIEN : Ze had niet eens in de gaten dat ge al een hele tijd in verwachting waart. Ze dacht dat ge gewoon zo vet aan het worden waart als zij.

JEANNE : (*gedaan met lachen*) Hèla, hèla, een beetje respect voor mijn moeder, gij hè!

LUCIEN : Uw moeder...

JEANNE : (*onderbrekend*) Pas op hè!

LUCIEN : Dat mens is zo lelijk dat ze al twee keer een werkaanbieding heeft gekregen op de kermis.

JEANNE : Hoe, op de kermis?

LUCIEN : Awèl ja, in 't spookhuis.

JEANNE : (*waarschuwend*) Lucien!

LUCIEN : Ze is zo lomp dat ze al zes keer over de draad van de telefoon gestruikeld is.

JEANNE : Precies of zij is de enige die daar wel eens over struikelt!

LUCIEN : Ja Jeanneke, maar dat mens heeft wel een DRAADLOZE telefoon hé!

JEANNE : Och, onnozele vent!

LUCIEN : En dan dat kot waar dat ze in woont! Ze stinkt naar 't geld, maar haar living is zo klein dat ge voorzichtig moet zijn als ge uwe sleutel in het slot van de voordeur steekt, anders stompt ge haar een oog uit!

JEANNE : Ons ma is gewoon heel zuinig. En ge zult wel anders piepen als we mettertijd haar centen erven!

LUCIEN : De helft van haar centen, wilt ge zeggen. Uw lekkere zuster zit nu al het rendement te berekenen van al dat geld dat ze denkt te gaan incasseren. Als ze het al niet op haren bil geslagen heeft. 't Zal wel niet voor niks zijn dat ze drie keer per week een rozijnenbroodje gaat brengen naar mamaake!

JEANNE : Gij hebt gewoon een hekel aan mijn familie, gij.

LUCIEN : Da's een van de problemen als ge trouwt; ge krijgt er van alles bij dat ge niet moet hebben. En 't geen dat ge WILT hebben, daar moogt ge in 't begin nauwelijks aankomen. En als ge er niet meer WILT aankomen, dan MOET het ineens weer... (*slaat met de hand naar een denkbeeldig insect*)

JEANNE : Wat zijt ge nu weer allemaal aan 't zeveren?

LUCIEN : Dat komt door uw dochter, die begon daarnet ook al over trouwen.

JEANNE : Trouwen? Ons Betty?

LUCIEN : Ik heb gevraagd wie dat het slachtoffer was, maar daar ging ze niet op in.

JEANNE : Wat zei ze dan?

LUCIEN : Ze wou weten wat het kost om te trouwen.

JEANNE : En wat hebt ge geantwoord?

LUCIEN : Voor een man een hoop geld, een hoop vrijheid en acht jaar van zijn leven.

JEANNE : Acht jaar van z'n leven?

LUCIEN : Wel ja, mannen gaan toch acht jaar vroeger dood dan vrouwen? En in de meeste gevallen vrijwillig. *(staat op)* Ik ga me een pint inschenken. Is uwen emmer al leeg?

JEANNE : Ik zal hem seffens over uwe kop gieten, dan is hij ineens leeg!

LUCIEN : *(terwijl hij afgaat langs rechts)* Ge zou hem beter over uw eigen gieten, dan zijt ge wat afgekoeld.

JEANNE : *(legt Cosmo neer, masseert gezicht met beide handen, blaast vermoeid lucht uit)* O wat is het hier toch plezant tegenwoordig. *(pakt opeens de vliegenmepper, geeft een lel op de tafel)* Voilà, die is plat. Als ik dat met mijne vent ook maar eens kon. Maar ja, eer dat ge dát allemaal opgekuist hebt...

LUCIEN : *(op langs rechts, twee glazen bier in de handen, zet er een neer voor Jeanne)* Santé. *(neemt een flinke slok van het andere glas voor hij het op de tafel zet, gaat zitten)*

JEANNE : Ik had liever koffie gehad.

LUCIEN : Koffie? Ge slaapt nu al met uw ogen open van de zenuwen!

JEANNE : Dat moet gij zeggen, gij zuipt zoveel koffie dat ze uwe verjaardag tot nationale feestdag uitgeroepen hebben in Brazilië!

LUCIEN : Daar, hoort zij! Gij zet verdomme 's nachts uw valse tanden wel in de koffie!

JEANNE : Och onnozele, ik héb geen valse tanden!

LUCIEN : O nee, dat was ik weer vergeten; een notarisdochter heeft geen valse tanden, die heeft een *(bekakt)* tand-pro-these.

JEANNE : Drie tandjes, meneer, drie! Omdat ik niet met een kerkhof in mijnen bek wil lopen zoals gij. 't Is precies de muur van Berlijn terwijl ze hem aan het afbreken waren.

LUCIEN : Ge weet toch dat die brokstukken veel geld waard zijn, hè?

JEANNE : De universiteit zal voor die van u zeker geld willen geven, om nieuwe bacteriënculturen te kunnen bestuderen. Als gij met uwe mond open slaapt, dan verkeert de milieu inspectie in alarmfase één. *(maakt met de handen een toeter*

voor haar mond) Hallo, hallo, de buurtbewoners worden aangeraden ramen en deuren gesloten te houden wegens geuroverlast.

LUCIEN : (*kijkt Jeanne enkele tellen peinzend aan*) Jeanne... hebt gij nu echt zo de pest aan mij gekregen? En waarom eigenlijk? Wat heb ik u misdaan?

JEANNE : Och, ik weet het niet... (*staat bruusk overeind, gaat in de fond naar de rozenstruiken staan staren, rug naar het publiek*) Het is allemaal zo... ik weet het niet...

LUCIEN : (*voor zich uit*) Twintig jaar is lang om op dezelfde kop te moeten zien...

JEANNE : Ge trouwt met een man in de hoop dat ge hem zult kunnen veranderen. Maar dat doet hij niet, veranderen. Of anders nog eens de verkeerde kant op, ja

LUCIEN : Ge trouwt met een vrouw in de hoop dat ze NIET zal veranderen, maar zij verandert juist wèl. En ook de verkeerde kant op.

JEANNE : (*omkijkend*) En wat is er dan allemaal aan mij veranderd? Buiten mijn kont natuurlijk?

LUCIEN : Dat Jeanneke van vroeger was lief en vriendelijk en plezant. Ge deed me altijd lachen, vroeger...

JEANNE : En nu doet gij MIJ lachen. Sta nog eens recht?

LUCIEN : (*geïrriteerd gebaar*) Och mens... (*grist vliegenmepper van de tafel, luistert gespannen naar een insect dat om zijn hoofd lijkt te vliegen, begint in het rond te meppen*)

JEANNE : Ge moet wachten tot ze op uw voorhoofd gaat zitten en er dan mee tegen de muur lopen.

LUCIEN : (*vliegenmepper neerlegend*) Ik begin te geloven dat ge me dood zou willen!

JEANNE : Dat weet ik niet zeker, ik moet eerst eens uitrekenen hoe het zit met dat weduwepensioen. (*gaat op de bank zitten*)

LUCIEN : Natuurlijk, stel u voor dat gij zou moeten gaan werken!

JEANNE : Ik ben heel goed in staat om mijne plan te trekken, manneke. Ik ben tenslotte drie jaar langer naar school geweest dan gij.

LUCIEN : Daar zijt ge fier op, hè? Dat ge drie jaar langer dan ik op de kosten van uw vader en van de gemeenschap hebt mogen parasiteren?

JEANNE : Ik kan er ook niet aan doen dat gij daar de hersenen niet voor had.